

SPEJDERNES MAGASIN

40. årgang

nr. 6 . juni 1956

B-P's liv i tekst og tegninger

af

Roy Burnham og Kenneth Brookes.

Reprinted from THE SCOUT

1. Efter begivenhederne i Mafeking fik B-P. tid til at dyrke sine forskellige fritidsinteresser. Han holdt således i 1907 en udstilling af en del tegninger fra Mafeking og Øst-Afrika. Hans arbejder vakte betydelig interesse, og der var stort besøg på udstillingen.

2. B-P. morede sig også med at modellere, og det viste han så gode evner til, at Royal Academy købte hans buste af John Smith. Der var altså nok for B-P. at tage fat på, men hans største interesse lå i opdragelse.

3. Hans tanker drejede sig stadig om det samme: Hvordan skal man opdrage drenge. Hans planer i den retning blev mere og mere spændende.

4. Den 25. juli 1907 ankom B-P. til Poole Harbour på Brownsea Island med 20 drenge for at prøve at ligge i lejr. Drengene blev inddelt i patruljer på fem i hver, hvoraf en af dem var patruljefører. Ved lejrbålet om aftenen fortalte B-P. om sine oplevelser i fremmede verdensdele og — — —

5. — — — næste dag prøvede drengene gennem øvelser og lege noget af det, de havde lært ved lejrbålet. De 20 drenge havde for øvrigt en meget spændende oplevelse — — —

6. — — — og så ivrigt gik de op i legen, at de en aften arresterede tre mystiske mænd, som sneg sig ind på lejrens område. Det viste sig at være ejeren af lejripladsen og et par af hans venner, som stiftede bekendtskab med drengenes årvågenhed.

7. B-P. havde selv den »for-nøjelse« at blive fanget under en snigningsøvelse. En af drengene havde gemt sig i en trætop, og da B-P. troede sig uden for fare, sprang drengen pludselig ned, og dermed var B-P. »færdig«.

DEN LYSE SIDE

Kære spejdere!

Hvem af os har ikke læst eller set på film Alexander Dumas udødelige roman; »De tre musketerer«? I husker nok også deres motto, der kendetegnede hele deres liv og færd: »En for alle — alle for een«.

Lad os tænke lidt over det, særlig nu da forårets og sommerens trops- og patruljeweekend-ture står for døren med alle sine muntre oplevelser. Hvad er det så, der skaber de gode og glade ture? Det er først og fremmest det gode kammeratskab, der danner rammen om de glade timer; så hvis hver dreng i troppen vil sætte sig musketererne som forbillede, kan vi nå langt.

Ja, for hvem kender ikke egoisten; ham som kun vil indse, at alle hans synspunkter er rigtige. Han vil før eller senere finde sig forladt, måske nok respekteret for sin eventuelle personlige dygtighed, men aldrig anerkendt som en god samfundsborger eller spejderkammerat. Tænk bare, hvis alle verdens mennesker var egoister! Hvordan ville verden mon så se ud, når der ikke mere var samarbejde mellem nationerne, ja, endsige mellem landets egne borgere? Verden ville synke tilbage til en uciviliseret utilstand, hvor der ikke mere kunne udføres store og betydelige ting. Lad os gøre det klart, at egoismen selvfølgelig ikke hører hjemme i spejderbevægelsen, men at vi skal samarbejde i troppen som i patruljerne; og vær klar over, at vi altid må respektere andre og lære af andre, og at hele vor fremtid afhænger af vor evne til at begå os mellem andre. Lad være med at standse op for at tænke over, om dette eller hint gavner dig selv — men tænk på om det gavner andre.

Enhver spejder kan lære af sine kammerater, som de af ham, og husk, at du aldrig kan blive for stor eller for gammel til at lære af andre.

Redaktøren har sendt mig vedføjede slagkraftige foto i det håb, at det skulle inspirere mig til at skrive noget til Spejdernes Magasin.

Således opbidet farer jeg i blæksket, og mange af jer vil sikkert føle som jeg. Er det spejdere, der »skjuler deres spor« på den måde. — Som efterlader deres bålpladser som en dårligt gravet kolonihave? Jeg skal ikke nævne navne — blandt andet fordi jeg ikke aner, hvem der har lavet det, — men at det er pinende galt, kan I sikkert allesammen se. Det skulle ikke undre mig, om vi ville finde frisk

OM AT SKJULE SINE SPOR

AF THORKILD GLAD, KORPSETS SPEJDERLEDER

aske under græstørvene, hvis vi kunne lette dem op. Så er man da helt sikker på, at de ikke kommer til at gro.

Græstørvene skal opbevares i skyggen med jordsiden nedad og vandes engang imellem, hvis lejren strækker sig over længere tid. Når bålpladsen er ryddet for aske m. m., graves den og vandes, græstørvene lægges på plads, »hakkes sammen« med spaden, så der ingen opstående kanter er, og vendes igen. Den tildækkede bålplads skal være lidt højere end omgivelserne, for den løse jord vil sætte sig noget, selv om du har trådt den aldrig så godt sammen. Et par dage efter vil dit spor være udslettet. Dit affaldshul er det sidste, du dækker. Affaldet skal ligge så dybt, at hunde og ræve ikke graver det op igen, og iøvrigt dækkes på samme måde.

Til spejdernes hemmelige tegn hører iøvrigt et kryds af to tørre pinde over bålpladsen og en frisk

gren stukket i jorden ved affaldshul og latrin med et kors med to tværbjelker skåret ind i grenens bar.

Det første tegn er opfundet af de amerikanske spejdere for at bevise, at evt. skovbrand opstået i distriktet ikke stammer fra deres bål. Det andet tegn er opfundet af danske tropsførere for at undgå at grave hinandens huller op igen på lejrpladser, hvor troppe afløses hinanden, og hvor tropsførernes geniale blik ofte vil udpege de samme steder som velegnede til affaldshul og latrin.

Baden-Powell siger: Når du forlader en lejrplads skal du kun efterlade 2 ting, det ene er: ingenting — det andet er din tak.

Og vor store digter Jeppe Akjær siger:

Naturen selv er ædel og ren, har ingen aviser, der flyver. Gør du Guds mark til en rendesten, jeg agter dig ej for en styver.

Thorkild Glad.

Hvis du vil prøve det, vil du snart se, at du kun gavner dig selv, at du har lært samarbejdets glæde at kende, og at du aldrig er venneløs.

Lad os derfor bruge musketerernes motto: »En for alle — alle for een«.

Jørn.

FORSIDEBILLEDET stammer fra sidste års store spejderlejr ved Kongsøre.

— Dette her er ikke vejen til Neapel! fastslog Hardy, sprang af cyklen og tog korttasken frem.

— Alle veje fører til Rom! oplyste Kent og standsede ligeledes.

— Kom her og hjælp mig med at finde ud af, hvor vi er! vrissede Hardy irriteret. Han var både sulten, tørstig og trætt.

De to unge mænd var på cykeltur gennem Italien, men kortet, de kørte efter, var temmelig gammelt og førte dem af og til på afveje.

Kent lod cyklen ligge på den smalle, lerknoldede vej og tørrede sveden af panden. — Jeg behøver ikke at se på kortet for at fortælle dig, hvor vi er.

Hardy så spørgende på ham.

Kent lod sin strakte højrearm svinge i en bue horisonten rundt og deklamerede:

— Gult muddervand, grøfter, mandshøje sivskove, grytende vildsvin, brølende, langhornede bøfler og hertil en smal, snoet ufremskommelig vej med mængder af små slanger og store grønne firben, der aldrig plejer at blive for-

de så ned i det sammenstyrtede kirkerum. Det puslede dernede. Flagermus og kæmpestore ugler vågnede op til nattens jagt.

I et hjørne fandt de nogle kvadratmeter helt gulv, hvor de slog sig ned med deres soveposer. Det var ved at blive mørkt, men da Hardy tog lommelampen frem, var han så uheldig at tabe den, så pæren sprang. De fandt i soveposerne i mørke og faldt til ro, medens bøflerne brølte ude i sumpen, og deres tarme skreg af sult som et fjernt og dæmpet ekko.

Lidt før midnat blev Kent, der absolut havde det bedste sovehjerte, vækket af Hardy. — Hør! hviskede han hæst og opbudsset. — Kan du høre? Der er andre end os heroppe!

Kent rejste sig op i siddende stilning og lyttede.

I den gravens stilhed og det bælg-ravende mørke, der på dette tidspunkt herskede i denne sumpenes spøgelsesby, hørte han tydeligt en lyd, der mindede påfaldende meget

Spøgelsesbyen i de pontiske sumpe

Af MARK DANE

Tegninger: GÜNTHER HANSEN

styrret . . . ? Er der nogen tvivl tilbage hos dig? Det er de pontiske sumpe. Øde og ubeboede på grund af malaria. Hundreder af kvadrat-kilometer i omfang, og — vi er midt ude i dem!!

Dagen igennem fulgte de den smalle, tilgroede vej ind gennem sumpene i håb om at finde ud. Måden var sluppet op dagen før, drikkevand fandtes ikke, og nu kom det spændende spørgsmål, hvorledes de fandt et sted at sove. De var klar over, at sumpen i den kolde italienske nat var dækket af den berygtede, tætte, grå malaria-låge.

Men midt inde i sumpen lå blomsterbyen.

Engang havde den været by. Nu var alt i ruiner, og blomsterne havde taget den i besiddelse som deres. Engang havde malariaen kvælt byens liv. Nu herskede livet igen.

Blomsterne vrimlede gennem gaderne, klatrede og slyngede sig op

i alle tårne, kiggede nysgerrigt og skælnsk ud ad alle vinduer og flyttede et tæt og næsten uigen-nemtrængeligt net for alle døre og porte.

Der var gule kameliablomster, malva, duftende narcisser og vilde roser. Det var laurbærbuske, bregner, brombær, duftende gyldenlakker, myrter og mynter, og vedben-den havde trukket sit mørkegrønne tæppe op over de mørnede og hældende murrester.

Da solen gik ned, og mørket sænkede sig over ruinbyen, befandt Kent og Hardy sig på det øverste loft i en gammel klosterruin. Få minutter efter solnedgang lå den grå, stinkende malaria-låge som et røgtæppe over sumpen og svøbte sig så tæt omkring ruinerne, at de fra deres høje stade havde indtrykket af at befinde sig på en øde ø.

Loftet kunne kun med yderste forsigtighed bære dem. Hist og her var der store huller, hvorigennem

om de regelmæssige åndedrag fra et sovende menneske.

— Jeg har hørt det længe, hviskede Hardy. — Det gør mig nervøs. Der er jo ingen mennesker her, andre end os. Hvad tror du, det er?

— Spøgelses! brummede Kent med hul stemme. — Det er netop stedet og tiden: Om få minutter slår tårnuret tolv. Da kommer byens forlængst afdøde indbyggere vandrende for at overvære midnatsgudtjenesten her nedenunder os. Han, der trækker vejret så dybt, er sikkert klokkeren, som skal ringe med kirkeklokken!

— Lad være med at gøre nar! Hardy var meget fornærmet, blandt andet fordi han nu blev endnu mere nervøs. — Giv mig hellere en fornuftig forklaring!

De lå nogle minutter og hørte på den sugende-sivende lyd i mørket, og Kent blev faktisk lidt smittet af Hardys nervøsitet.

— Lyden kommer ovre fra nedgangen! fastslog Kent. — Jeg tror, jeg lister mig derover for at finde ud af, hvad det er!

— Det er en, der ligger og sover! mente Hardy. — Hvis du går derover, vækker du ham, og hvad så . . . ? Vi har jo ingen lygte!

Kent rejste sig lydløst og hviskede: — Kom med!

I mørket famlede de sig frem over det hullede gulv ved at følge den ene væg, d. v. s. resterne af den. De holdt hinanden fast i hân-

den for det tilfældes skyld, at den ene skulle falde igennem.

Lydløse, men med højt bankende hjerter listede de sig i mørket ind på den ubekendte sovende. Af og til lyttede de. Jo, åndedraget lød afgjort tydeligere. Retningen var altså rigtig nok.

Pludselig, midt i natstilheden og midt i spændingen, lød der et mægtigt brag. Sådan virkede det i hvert fald på Kent og Hardy.

Det var Hardy, der gik gennem gulvet.

Et øjeblik hang han vildt spækkende over det mørke, dybe kirkerum, men så fik Kent ham halet op igen.

Nu var det Hardy, der nogle minutter trak vejret meget dybt, men da han endelig stilledes af, opdagede de, at alt var stille.

Den ubekendte var vågnet!!

— Hvad nu? spurgte Hardy. — Skal vi vende tilbage til soveposerne?

— Nej! erklærede Kent. — Nu skal mysteriet opklares! Han listede videre langs væggen hen mod nedgangen og trak Hardy efter sig. Kent følte sig forsigtig for med fødderne. Der var intet rækværk om nedgangen.

Da skar et gennemtrængende skrig lige ind i ørene på dem, og i samme sekund suste et eller andet forbi deres ansigter.

Kent stod og vaklede på kanten af trappeskakten og var nær styrtet ned under påvirkningen af det chok, han fik.

Men så lo de højt og befriert.

For ude i mørket tudede en af de store ugler gentagne gange højt og ophidset. Den havde siddet og sovet i et hul i væggen lige over nedgangen og var sandsynligvis blevet mindst lige så forskrækket, som de var.

Resten af natten forløb uden forstyrrelser. Men i det første skær af morgensolen forlod Kent og Hardy klosterruinen og vinkede farvel til den store hornugle.

I de første morgentimer fandt de vejen, der førte til beboede steder — bort fra spøgelsesbyen i de pontiske sumpe.

LEJRKOKKEN MENER,

at du skulle prøve at lave denne ret, som vi har hentet fra det berømte Gilwell Park, det nationale centrum for spejdertræning:

Skotske æg — Kom $\frac{3}{4}$ pund pølse-kød i en skål med $\frac{1}{4}$ pund brødkrummer. Hak noget persille meget fint: tilsæt noget krydderi, hvis nød. vendigt. Blødgør blandingen med et ituslæt æg. Kog 6 æg et kvarter, tag skallerne af. Del blandingen i seks dele og dæk hvert æg med den. Bag den og server den med tomatsoauce.

Næste nummer af
SPEJDERNES MAGASIN
udkommer 20. AUGUST.

Redaktionen slutter 10. JULI.

Følg med Dick på Sct. Georgsløbet 1956

5. Odense trop arrangerer hvert år et fantasifuldt løb for

UDVALGTE PATRULJER I ODENSE DIVISIONEN. I ÅR VAR MAN PÅ MANEN

En måneklar nat i begyndelsen af marts 1950 sad den kendte videnskabsmand og astronom, professor William T. Struwe, ved det store teleskop på Mount Wilson observatoriet i Californien. Han drejede nervøst på okularet for at få en så god og skarp indstilling som muligt på hans kære ven månen. Han ville endnu gøre nogle iagttagelser for sikkert at kunne fastslå den store opdagelse, han havde gjort. Igenem nogen tid havde hans undersøgelser med spektrografen vist, at der i spektret af månen forekom en del linier, som ikke tidligere var iagttaget, og som måtte tilhøre et stof, der var ukendt her på vor klode.

Månen stod lavt på himlen ude over Stillehavet, førend han med et knald lukkede observationslugen i og strøg sig gennem hårets viltre tjavser for 56. gang. Han var nu sikker i sin sag; et nyt grundstof var fundet.

Nærmere spektroanalytiske undersøgelser viste, at stoffet, som blev kaldt »lunatyl«, tilhørte den såkaldte »reaktionære gruppe«, hvilket vil sige, at stoffets egenskaber over for visse andre stoffer, bl. a. uran, virker som en slags modgift. Det åbnede jo vide perspektiver, forudsat, at man kunne finde lunatylet her på jorden. Atomfaren ville da med et slag være forsvunden.

OPDAGELSEN HEMMELIG-HOLDES

Den epokegørende opdagelse blev holdt strengt hemmelig, for ikke at andre stater skulle komme U.S.A. i forkøbet. At finde stoffet her på jorden ville volde store vanskeligheder, medens man var overbevist om, at på månen kunne det købes i enhver farvehandel, såfremt sådanne fandtes. Men hvorledes kom man op til vor gode ven månen?

Til alt held havde raketeksper-

ten igennem flere år eksperimenteret med raketaeroplaner og rumskibe. Opdagelsen af lunatylet satte fart i forsøgene, der foregik ude på bjergsletterne nordøst for Rock Springs i Wyoming.

Endelig seks år efter, altså i år, stod den stolte himmelfugl klar til sin fart ud hinsides stratos- og ionosfæren. Det var en stor dag for mr. Pickering, da han den 14. april kunne indlade sit materiel og sin store ekspeditionsstyrke på landt over hundrede mand i »LUNA MASTER«, som han havde kaldt sit rumskib.

Professoren selv gik rundt og overvågede de sidste arrangementer inden starten. Avisreportere og agenter for film, radio og fjernsyn vimsede om på pladsen. Der var spænding over det hele. Så besteg mr. Pickering som sidste mand den lille trappe, der førte op til raket-skibet, og forsvandt kort efter i dets stålbug. Døren smækkede i, og nu så den store tilskuermængde, der var mødt frem for at overvære begivenheden, professoren smilende og vinkende fra førerkabinens vindue.

RAKETSKIBET STARTER

Et signal blev givet, og man hørte en hvæsen og susen, der forstærkedes mere og mere. I en sky af røg stod den moderne Elias ud fra jordens beklumrede atmosfære. Den eventyrlige rejse til månen var begyndt.

Overalt på vor klode stirrede man ud i rummet for at få et glimt af begivenheden at se. Raketfuglens afgang voldte stor bestyrtelse, så der var flere, der besvmede af rædsel, ligesom et par koner fik skæg og en høne lagde ternede æg.

Ca. 2 timer efter starten fra jorden landede »Luna Master« i god behold ved et af månens ringbjerge. Man erfarede senere, at det er her den alpine klub afholder ringrid-

ning ved fastelavnstid. Månefolket så man ikke noget til, så man kunne foreløbig ikke overrække den kasse svedsker fra Californien, man havde med til sognerådsformanden.

Knap var den medbragte rejse-mad fortæret, førend der hørtes en susen i den tyndslidte måneatmosfære. Det var en raket af den slags med blålys og guldregn, som anvendes ved afslutning af rundskuer og lignende høstfester, der kom faren-de med budskab fra jorden, og som var afsendt fra Mount Wilson observatoriet i Californien, hvor man i kikkert havde observeret landin-den og nu sendte besked om, hvilke punkter, man antog, ville lette fremfærden.

Krudt sætter jo altid fart i foretagendet; også i dette tilfælde. Det varede derfor ikke længe, førend ekspeditionsholdene sendtes afsted ud på jagten efter lunatylet.

MØDET MED DEN FØRSTE MÅNEMAND

Vejen gik over store sletter, langs randen af kratere og gennem småskove. Kommen hinsides bjergene sås langt ude i kimningen et enkelt lys skinnende ud i mørket; det var et fyr, et magisk øje, der drog de vandrende til sig. Man hastede fremad og stod noget efter foran et hus, fra hvis vindue lyset vældede ud i sparsom dosis. Forsigtigt sneg man sig nærmere og tittede ind gennem ruden, men veg tilbage med rædsel for det syn, der viste sig; thi derinde i værelset sad han, den første månemand, man traf på. En sælsom skikkelse, af udseende som en husvagt i hvid galla. Selve rummet, han sad i, var opfyldt af mystiske apparater, kolber og glas. Fra en skål på bordet foran ham steg grønne dampe tilvejs, der som en selvlysende tåge lagde sig under loftet, hvorfra den som en refleks belyste et skilt med påskriften: Kopernikus, åbenbart et kalde-signal.

Månemandens værksted.

Ved venlig forespørgsel om vejen til lunatyl gruberne, opførte månemanden sig ret abstrakt, nærmest som om han havde overværet en koncert i A Moll for obo, fløjte og violin, eller gået med for tyndslidte sko. Ved hjælp af en fransk lomme-parlør og en brugsanvisning for »Komet« skosvæerte, lykkedes det dog at forstå så meget, at der fra værelset var direkte telegraf-forbindelse med lunatyl laboratoriet.

Efter afsendelsen af et telegram hertil indløb der kort efter en meddelelse, der kort og godt lød: Mare Imbrium —. På månekortet fandtes ganske rigtigt dette navn, der er latinsk og betyder: Regnskylles Hav. — Det var med blandede følelser, man modtog denne besked, da ekspeditionsholdene jo ikke var forsynede med paraplyer og galoscher.

FORBINDELSE OPNAS MED »LUNA MASTER«

Det viste sig dog heldigvis, at det såkaldte »hav« var et vidt udstrakt engareal med stærk forekomst og søkogleaks og regnfang (i hvert fald ved månesommertid). Herude mødte man tilfældigvis et par af ekspeditionslederne, der havde forvildet sig ud i dette ensomme område. De var dog halvt bevidstløse, så de måtte have en par dunk i ryggen og kunstigt åndedræt for at de kunne komme til hæfterne igen. Heldigvis medførte de en Walkie-Talkie, og ved hjælp af denne fik ekspeditionerne forbindelse med »Luna Master«, hvor lederen befandt sig. Holdene fik nu ordre til at gå til Aristark.

Undervejs hertil kom man gennem en lille skov, hvor et par månemænd havde slået sig ned og nu sad og varmede sig ved et bål. De talte dæmpet sammen, men dog højt nok til at ekspeditionerne kunne høre, at disse gæve Lunaboere havde erhvervet sig noget lunatyl, som i glasagtige tuber var henlagt på en træstub, der belystes af bålet.

Man sneget sig forsigtigt og lydløst frem for at få fingre i det eftertragtede grundstof, da man derved ville få kundskab om, hvorledes dette så ud. Thi når lunatyl gruberne nåedes, var det af betydning at vide dette, så man ikke tog fejl og fik syrlige drops eller fixernatron i stedet.

Ved Aristark var der øde og mørkt. Mod den matte nathimmel så man en høj bygning, der minde- de om vore jordiske møller, rage i vejret. Man steg tilvejs og fandt øverst oppe et fjernsynsapparat, der, ved at der drejedes på nogle håndtag, på skærmen viste et sted langt ude i nordlig retning. Her så man et dampende kaffebord og — oh fryd — nogle opredte senge. En del underlige streger, der også viste sig, skulle formentlig betyde veje; desuden observeredes navnet: Triesnecker.

Ekspeditionsholdene begav sig straks trøstigt afsted, for man længtes efter at slå lejr for natten. Thi selv om tyngdekraften er nedsat på månen og man derved kommer over distancer i store spring, var det dog ikke dårligt med en hvilestund.

Medens man således i søde tanker

Der var også bjergbestigning.

hastede fremad mod målet for første etape, dukkede pludselig nogle sælsomme skikkelser frem af mørket. Det var månemænd, der som keruber bevogtede vejen til Lunatyllen. Med vilde skrig og rasende fagter styrtede de sig over ekspeditionens deltagere for at forhindre dem i at trænge videre frem. Med list og snarrådighed lykkedes det dog jordboerne at befri sig for de rasende lunafolk og skjult af mørket haste videre frem.

Ankommen til Triesnecker, hvor der gjordes holdt for natten, saas lige i Zenith den kære, hjemlige planet, Jorden. I fuld belysning drog den kæmpestor, som sad den blot i toppen af flagstangen, sin vej gennem det uhyre verdensrum. Forinden man gik til ro, nød man noget fladt bagværk (med meget godt i degen, som svenskerne siger) belagt med den for månen specielle nationalspise: grøn ost —, der udvindes i bjergene, ligesom vi på jorden udvinder marmor og granit.

EFTERSØGNINGEN FORT- SÆTTES

I det tidlige morgengry om søndagen stod holdene parat til at drage ud på eftersøgning af det ædle lunatyl. Sporene fremad syntes dog tabt i nattens løb, men ved henvendelse i en avis-kiosk lykkedes det at opspore, at månemænd var observeret ved Kepler, et skovbevokset parti, som lå nogle kilometer nordpå. Didhen sattes nu kursen, og var så heldig efter nogen søgen at finde at par af disse ejendommelige lunafolk; de var dog i en ynkelig forfatning, forårsaget af overdreven nydelse af tyggelummi og opus-musik. De trængte åbenbart til kostforandring eller en heksedrik, der kunne vække de slumrende livs-ånder.

Det var en yderst frodig skov, man befandt sig i. Det vrimlede med frugter, hvorhen man så. Macaronni hang som lianer ned fra grenene, kokostræerne bugnede af svære klaser med dito boller med chokoladeovertræk. Buske prangede med rosetter af porrer og rød peber. Duftende kaneltræer knagede af sprukken bark, og fra løvrige og storkronede træer hang kmpestore og glinseende vandmeloner på safrilblå stilke; det var en fryd som i Aladdins hule.

Af al denne naturens rigdom og

mere til, lavede man i en sort gryde den herligste ekstrakt til vederkvægelese for de slunkne månemænd, som efter indtagelsen heraf kvikkedes betydeligt op. Som tak herfor overrakte de ekspeditionsholdene et mærkeligt dokument forsynet med sole, planeter og kometter. Det viste sig at være en kode, som var skrevet på måneproget.

Under den videre fremmarch nåede man ud til et af månens have, som ligger nedenfor ringbjerget Plutark. Ude i den ret oprørte sø så man til sin forundring, hvorledes det vrimlede med store fisk, der med halen slog nogle vældige volter i det turkisblå og jadegrønne vand. Da der ved strandbredden fandtes nogle både, hvori der tilfældigvis lå en del harpuner, var man ikke sen til at benytte sig af chancen og drage ud på dybet for at prøve på at fange disse springende månehva-

ler, eller hvad det nu var for nogle rødspætter.

Under alt dette sås blinkende lyssignaler fra ringbjerget Kopernikus, med ordre om snarest at begive sig did.

Vulkanen var i vældig udbrud, og ud gennem krateret strømmede lunatyl i store mængder. Ved den stærke varme var stoffet forflyg-

tiget og steget til vejrs. Som store blærer og bobler holdt det sig svævende oppe i atmosfæren. Gode råd var dyre, da man ikke var i besiddelse af nogen stige. Til alt held havde man nogle geværer, og med dem skød man, som på en markedsplads, til måls efter boblerne, med det resultat, at lunatyl kom dratende ned fra luften. Med dette værdifulde grundstof i behold kunne man nu med god samvittighed drage afsted til »Luna Master« og begynde hjemfarten til jorden.

Det var beretningen om 5. Odense trop's Sct. Georgsløb den 14.—15. april i år, der foregik på øen Tåsinge i Svendborgsund. At deltagerne herefter virkelig kan sige, at de har været på månen, er rigtigt; thi de flade engstrækninger på øens sydvestlige side, hvor man i natens løb var passeret, kaldes for »Månen«. (Læs videre side 113.)

Kender du Tabernakalaen?

En lille sommerspøj

Det er noget helt nyt indenfor primitiv bådebygning, konstrueret af professor Vindbeutel. Man går

ud i skoven og søger, indtil man finder en gammel dør, helst med karm. Det første, man gør, er at

stoppe nøglehullet til, da dette har stor betydning for den kommende flådes manøvredygtighed. Dernæst tager man sin gode cykle og spænder den op på et stativ, som vist på tegningen.

Af et gammelt trillebørhjul og nogle pakkasser konstruerer man ved kraftoverføring fra cyklen et skovlhjul, der kan drive flåden frem. For et syns skyld kan man konstruere en mast ved hjælp af en tilfældig flagstang eller andet lignende, hvoraf der findes umådelige mængder i de danske skove.

Bag masten, med skråt opadvendt retning, anbringer man sin luftpumpe, der dog også forsynes med en tragt. Skulle det nu ske, at skovlhjulet af en eller anden, aldeles »uforklarlig« grund ikke virker tilfredsstillende, så kan man drive flåden frem ved at pumpe kraftigt med luftpumpen, hvorved der opstår en mere eller mindre, måske især mindre, kraftig luftstrøm nøjagtigt i sejlretningen.

Man vil forstå betydningen af det lukkede nøglehul, når jeg rører, at dersom det havde været åbent, ville jo alt vandet have strømmet ind og fuldstændigt oversvømmet det ellers i alle retninger primitive, men særdeles simple og dog så geniale fartøj.

Prøv at lave det i næste sommerslejr. — God fornøjelse!!!!

Røde Sky.

KAKTUS-patruljen

Så er det søndag...

Solen skinner fra en herlig skyfri himmel og kaster sine stråler ned over den nyudsprungne bøgeskov, i hvilken vi har »plantet« vort telt. Nogle af træerne er endnu ikke sprunget ud, og fra de bristefærdige knopper hænger dugperlerne og stråler i alle spektrets farver som små diamanter. Sollyset baner sig vej gennem den lysegrønne bladmosaik og ind i vort telt, hvor vi endnu ligger i vore poser.

»Så er klokken syv, gutter, og vi står op!« råbte Stubbe og var allerede ude af »vort luftige ly«. Vi kom til at tænke på sommerlejren, da Knold Hornhyler var på skovmandshike, og Kraftige Stemme måtte gå fra telt til telt med en kobjælle for med dens ringlen og ordene: »Så står vi op, gutter. Klokken er syv« at vække hele lejren. Jo, det var tider. Hvad kan overhovedet lignedes med en sommerlejr? —

Vi fik vaskegrejerne frem og løb i linie efter Stubbe, der som altid aftenen i forvejen havde været ude for at finde en god vaskeplads. På vejen standse han os ved en granskov og bad os samle en favnfuld grankogler. Da vi havde gjort det, blev vi delt i to hold, og vi skulle nu forsvare et stort træ på hver side af stien og prøve at erobre det andet holds. Vi måtte ikke kaste kraftigt og ikke efter hovedet. Det var vældigt sjov, selvom jeg var på Plys' hold, der tabte. Nå, lidt efter var vi ved søen og fik frisket os op med det ikke helt varme vand. »Man føler sig som et nyt og bedre menneske,« plejede Krølle at sige, og han glemte det heller ikke i dag. Lidt efter var han på jagt efter Spurt, der havde mumlet noget om, at det også var hårdt tiltrængt. Men Spurt havde ikke for ingenting fået dette nav, så Krølle måtte opgive.

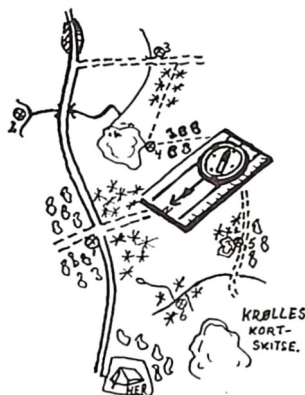
På vejen tilbage samlede vi noget tykt brænde til madbålet. Vi havde naturligvis samlet kvas til optænding i går og haft det i teltposen i teltet i nat. Man ved jo aldrig, hvad der kan ske, og det er nu rart med tørt optændingsbrænde.

nød vi den dejlige Kaktus-havregrød »med den herlige ristede solgrønsmaße«.

Så fik vi en time til at tegne et kort med seks punkter af — den nærmeste vej fra punkt til punkt samt disses omgivelser, så de var til at finde. »I skulle jo gerne kunne lave kortskitser efter kort, der kan bruges,« var Stubbes kommentar. Da vi alle havde

fået tegnet en skitse, begyndte vi at skrælle kartofler og gøre alt klar til maden. Samtidig startede Stubbe

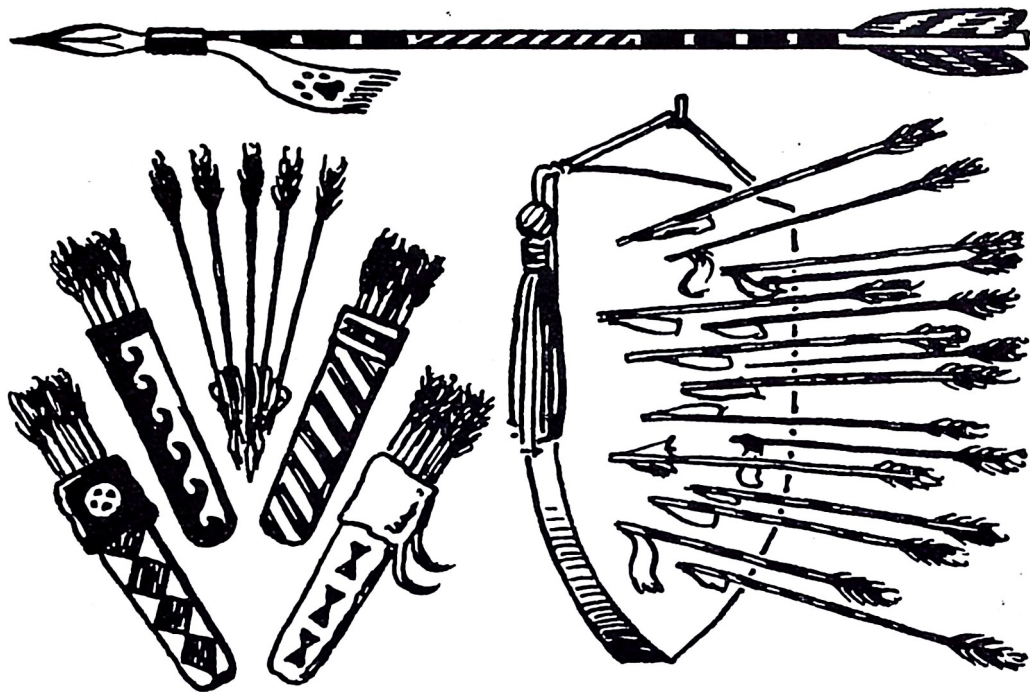
vore kortskitser i praksis. Af og til kneb det at følge dem, så næste gang skal vi nok være mere omhyggelige med udførelsen. Selve turens form var også god, for samtidig med at hele patruljen kom på løb, blev maden gjort klar, og i øjeblikket står den og syder over flammerne.

På sidste post havde Stubbe skrevet: »Der er ca. 2 km til lejren — hav øjnene med jer.« Og ved ankomsten skulle vi fortælle om alt på sidste stræk, hvilke træer og buske, der voksede langs vejen og meget andet. Det var jo prøvestof.

Efter middagen, der bestod af hakelse og arme ridere, gik vi i gang med opvasken. Inden oprydningen lavede vi forskelligt til klasseprøverne, bl. a. havde vi en morsom redningsrethekonkurrence med kast fra forskellige stillinger med diverse forhindringer. I aftes kastede vi efter nefalgyte. Vi er snart så dygtige, at vi kan udfordre troppens mesterpatrulje til en dyst, så vi kan overtage dette mesterskab indenfor troppen. — Så gik Plys i gang med at bryde teltet. Han havde også selv rejst det. Det skal han nemlig til 1. kl. prøven.

KVIK

EN GOD OG MORSOM IDE

Såfremt andre troppe kan bruge denne idé, som er slået godt igennem hos os, så hør: Vor trop (10. Odense), der er en indianerstamme »BLACKFEET«, har indført, at hver ulv og spejder anskaffer sig en pil og dekorerer denne (der er mange muligheder) og på hver pil anbringes en lille skindlap med navn eller totem.

Alle disse pile (hos os ca. 50) hænger nu indenfor døren i trops-huset, det ser festligt ud, og når spejderne kommer til møder, tager hver sin pil og anbringer denne i et dertil indrettet skjold, når mødet er forbi, kan vi blot se efter, hvilke pile der endnu hænger indenfor døren og deraf igen se, hvem der ikke har været der.

Sluttelig har vi på hædersvæggen anbragt et pilekogger, hvori pile bliver sat, når en dreng forlader stammen, og der kan kan altid senere finde sin pil, hvis han kommer igen eller vil besøge sine gamle kammerater.

Helge.

Månedens ideside

Læs også »Redaktøren har ordet«, side 119.

UDSPRING FRA EN »VIPPE«

Ligger man i årets sommerlejr i standlejr ved en sø, så er der måske mulighed for badning.

Hvis der er tilstrækkelig dyb vandstand, kan I mere jer med i patruljen at lave denne flotte vippe, som 1. Graasten trop for øvrigt har været mester for. Studér billedet godt, og du vil have mulighed for at kunne gøre det samme.

Men husk inden vippet bliver taget i brug, at en fører skal sige god for benyttelsen af den. Der skal nemlig være dybt nok i søen.

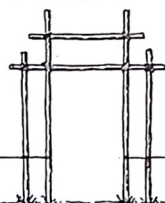
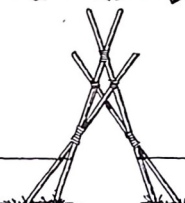
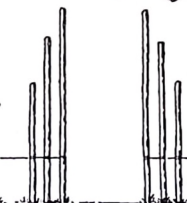

NOGLE FORSLAG OM

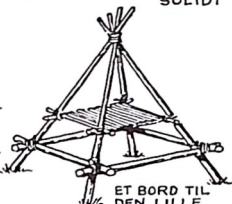
LEJRARBEJDER

TIL SOMMERLEJREN

ET OPSLAGSSKIND LIGE
INDENFOR PORTALEN
FORTÆLLER ALT OM
HVEN, HVAD OG
HVORNÅR

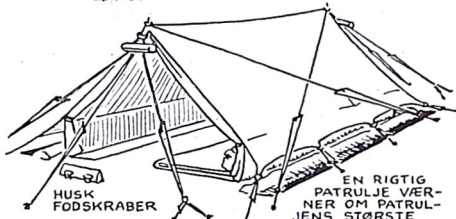

DET VIGTIGSTE VED ET
SPISEBORD ER IKKE, AT
DET ER MÅLELIGT, MEN
AT DET ER STABILT OG
SOLIDT

DEN FESTLIGE INDGANGSPORTAL MARKERER DEN TRADITIONS-
RIGE ENHED; MEN DISSE FORSLAG SKAL IKKE PLAGIERES

ET BORD TIL
DEN LILLE
FAMILIE

HUSK
FODSKRABER

EN RIGTIG
PATRULJE VÆR-
NER OM PATRUL-
JENS STØRSTE
VÆRDIGHED TÆLLET,
HER BÅDE STORM- OG SKYBRUDSSIKRET.

HER BÅDE STORM- OG SKYBRUDSSIKRET.

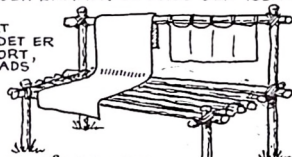

DET GODE
GAMLE TØRRE-
STATIV KAN I
IKKE LAVE
BEDRE,

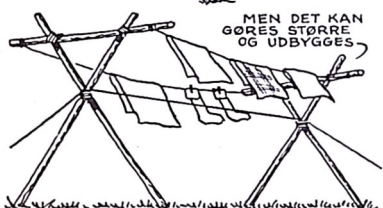
EN FLAT ANLAGT FLAGMAST
SKABER ALTID RESPEKT HOS
GÆSTER

SØRG FOR, AT
KØKKENBORDET ER
RIGELIGT STORT
MED GOD PLADS
TIL AT
SÆTTE
FRÅ
PÅ

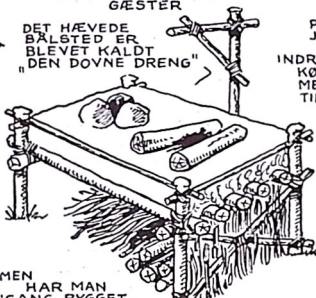

POSER TIL BÅDE PATRUL-
JENS OG DE PRIVATE
SPISEGREJER;

INDRETTER I
KØKKENBORD
MED HYLDE
TIL KØGEKAR,

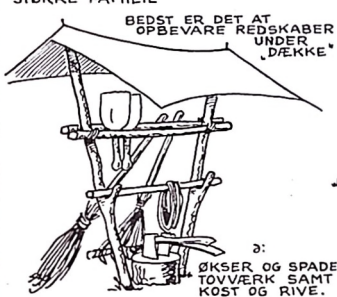

MEN DET KAN
GØRES STØRRE
OG UDbygges

DET HÆVEDE
BÅLSTED ER
BLEVET KALDT
"DEN DOVNE DRENG"

TIL EN LÆNGERE LEJR ELLER TIL EN
STØRRE FAMILIE

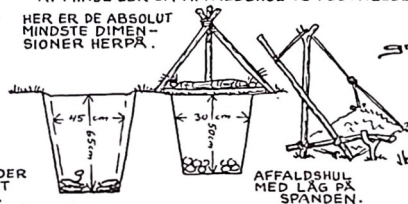

BEDST ER DET AT
OPBEVARE
REDSKABER
UNDER
"DÆKKE"

MEN
HAR MAN
ENGANG BYGGET
ET HÆVET BÅLSTED,
SÅ BLIVER MAN
VED DERMED I HVERT FALD PÅ
LÆNGERE TIDS LEJRE

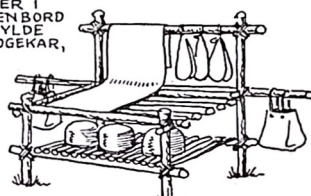
HØY! VI SKULLE LIGE HUSKE
AT MINDE JER OM AFFALDSHUL OG FEDTFÆLDE:

HER ER DE ABSOLUT
MINDSTE DIMEN-
SIONER HERPÅ.

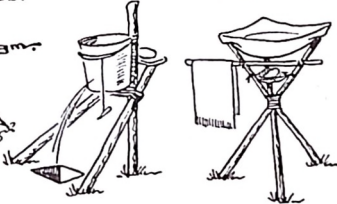

AFFALDSHUL
MED LAG PÅ
SPANDEN.

SÅ KAN MAN
KLARE SIG MED ET MINDRE BORD

TIL KØKKEN SKAL DER ALTID
VÆRE ET GODT VASKESTATIV
MED VANDFAD OG SÆBE ELLER
MULIGVIS MED RINDENDE VAND,
HVIS I HAR EN GAMMEL
UTÆT SPAND.

ØKSER OG SPADER
TOVVÆRK SAMT
KØST OG RIVE.

-MEN DET VAR ALTSÅ IKKE MENINGEN AT DISSE IDEER SKULLE GÅ IGEN, MEN KUN SÆTTE JER FANTASI I SVING!

Skovmands- LEGE

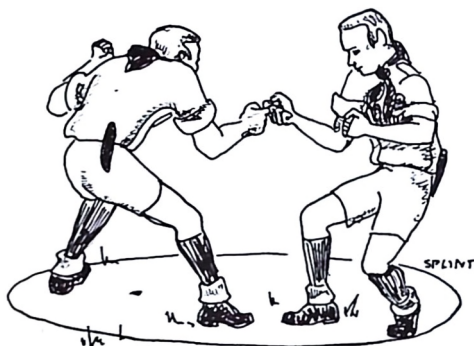
RØDE SKY og SPLINT viser dig her følgende kamplege fra New Zealand:

- ✕ LOU_a LOU
- ✕ KULA KULA'I
- ✕ PA UMA
- ✕ UMA

PRØV KRÆFTER PÅ MAORI VIS

I ved, at helt i længst svundne tider var mændenes og da specielt ynglingenes bedste tidsfordriv kraftprøver af enhver art. Rundt om på New Zealand holdes de gamle kamplege stadig i hævd.

Her er et udpluk af dem. Prøv dem engang på næste skovmandsmøde eller på næste tur. De giver god træning og afløb for det overskud af kræfter, som vel de fleste skovmænd i vort korps er i besiddelse af.

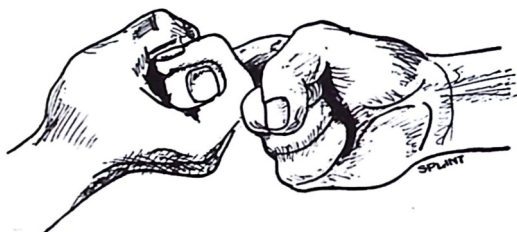
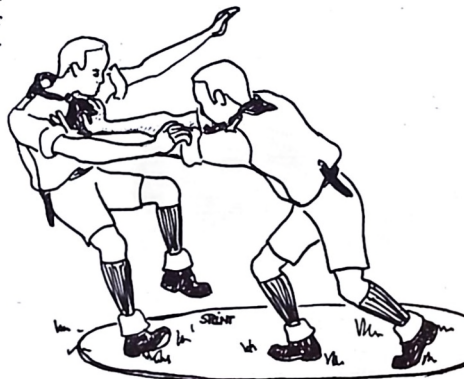
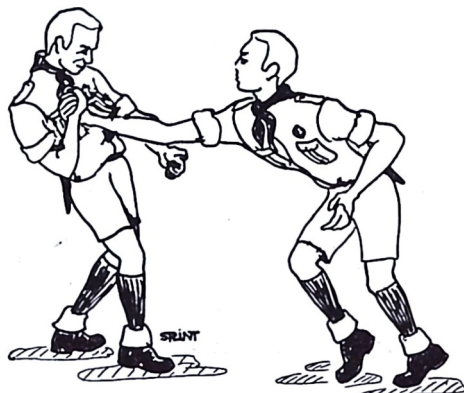
Lou Lou (udtales Low-oo Lowoo).

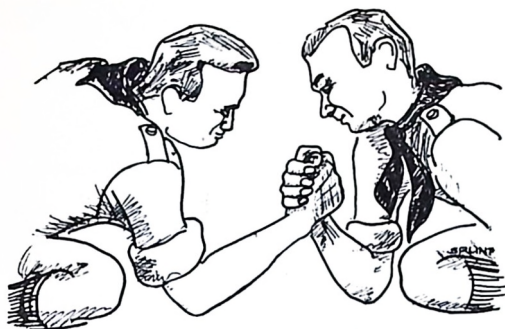
På dansk ville dette vel kaldes »fingertrækning« eller lignende. De to modstandere står inde i en ring, der er ca. 1½—2 m i diameter. Man

holder om modstanderens pegefinger med sin egen pegefinger (se tegning) og trækker hårdt, indtil modstanderen enten slipper eller falder udenbords. Træk lige, ikke noget med at vride fingeren rundt eller trække i sæt. I denne og de følgende lege er den sejrherre, der har vundet to kampe ud af tre. En trediemand agerer dommer.

Kula Kula'i (Koolah Koolah-ee).

Ideen i denne leg er at skubbe modstanderen ud af en ring på størrelse med den, der er nævnt under Lou Lou. Dette gøres med håndfladerne, og det er tilladt at skubbe modstanderen på et hvilket som helst sted ovenfor taljen og under halsen. — Bruger een af parterne knyttede hænder, har han tabt kampen.

Uma (Oo-mah).

Modstanderne ligger på knæ og fatter med højre hånd om den anden parts højre. Albuene rører jorden. På et givet signal gælder det om enten at presse modstanderens hånd til siden, så den rører jorden, eller til den anden side, så at modstanderens albue løftes fra jorden. Venstre hånd holdes på ryggen.

Prøv dem engang, og du vil finde, at selv om legene er baseret på den stærkestes lov, er de ikke rå, men netop kraftprøver for skovmænd.

Vinder du, kan du råbe: »Ki au te mataika«, hvilket oversat fra Maori betyder sådan noget som: »Min er den første mand«.

Røde Sky.

SCT. GEORGLØBET 1956

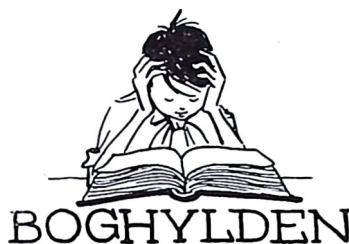
Efterhånden som ekspeditionsholdene (patruljerne) fik fat i lunatylet, hvilket foregik ude i en skov, der ligger ud til Svendborgsund, blev de, af de raske elever på rederiet J. Lauritzen's Søfartsskole ved Kogtved på Fyn, færget over til Søfartsskolen, der ligger tværs overfor. Her foregik afslutningen og præmieuddelingen. Skolens forstander, hr. Eisfeldt, havde elskværdigt stillet messesalen til rådighed, og fru Eisfeldt havde arrangeret et udmærket kaffebord.

Sct. Georgsløbet er det fantasirige traditionsløb, som 5. Odense trop afholder hvert år ved forårstid. Foruden troppens egne patruljer, deltager efter indbydelse en patrulje fra hver af de andre 12 Odense troppe. Det er et løb, som der ses hen til med megen forventning, og i lang tid forud hersker der stor spænding i de forskellige troppe om, hvilken patrulje der får chancen for at komme med. Det store fremmøde af dommere og hjælpere vidner om, at det ikke alene er spejdere, men også førerne, der betragter det som en oplevelse, man ikke vil gå glip af.

Den fantasifulde opspætning af disse løb, man kan blot tænke på »Gøngeløbet« eller »Musketerløbet«, tiltaler alle, der har været med i disse løb.

Resultatet af løbet blev iøvrigt: Nr. 1: »Skovuglerne«, 3. Odense (150 p.), nr. 2: »Isbjørnene«, 2. Odense (149 p.) og nr. 3: »Komancherne«, 12. Odense (142 p.).

Dick.

G. Mandahl-Barth: Hvad finder jeg på stranden? (Kr. 9,50. — Politikens forlag).

Måske har du ligesom jeg prøvet at stå på strandbredden med rav, muslinger, snegle og forsteninger eller forskellige slags tang og alger uden at kende navnene herpå. Det behøver vi ikke mere, for ovennævnte bog giver os nu svar på alle de spørgsmål, vi kan stille i anledning af vore fund ved stranden.

Bogen, der er udkommet i serien: »Naturliv i Farver«, som Politikens forlag har høstet megen anerkendelse for, indeholder 64 farvetavler og 33 tekstsider, hvor de 263 afbildede dyr og planter behandles.

Med denne bog i hånden ønsker jeg dig en god tur langs stranden.

L. Albeck-Larsen: Skovene omkring København. (Kr. 4,00. — Politikens forlag.)

De fleste spejdere i København vil nok mene, at de kender ovennævnte skove særdeles godt, men denne bog fortælles os, hvad stederne hedder og hvorfor. Den fortæller om skrænter, slugter, skovspør, kilder o. s. v., så den anbefales til alle, der vil vide lidt mere om nævnte skove.

Sk.

2 GODE RAD:

Vær forsigtig med ild.

Tag to æsker tændstikker med i lejr. Din sædvanlige forsyning og en ekstra æske, der kun må bruges i nødsfald. Denne æske skal opbevares absolut tørt.

Brug den rigtige skovmandsmetode, når du skal slukke tændstikken: Blæs den ud, bræk den i to stykker mellem fingrene, stik dem i lommen. Hvis tændstikken ikke er gået ud, opdager du det!

Du skal iøvrigt bruge tørre grene (ikke frisk træ) til dit bål. Saml de døde grene, som ikke berører jorden. Itubrækket træ er bedre end runde grene til at brænde. Saml alt det træ, du behøver til at koge hele måltidet, før du begynder at lave bål. Hav altid tørt brænde i dit brændeskjul.

Når du er færdig med at bruge bålet, sluk det så fuldstændig: »Altid drukne det, før du går!«

SNORK — SNORK

Hvis jeres sovepose skulle være blevet fedtet oppe ved hovedet, er her en opskrift på, hvordan I kan få det af: Lav en lind grød af kartoffelmel og benzin (eller bedre stenkulsnafta) og gnid det med fingrene på det snavsede sted, lad det sidde til det er helt tørt, hvorefter I kan børste kartoffelmelet af, og pletten er forsvundet. For at undgå skjolddannelse, må det tilrådes at vedblive med at gnide kanten af det fugtige område, til det er tørt.

Men pas på brandfaren og så støv kartoffelmel ganske forfærdeligt.

2. Odense.

RASK ULVEUNGE

Bjarne Madsen er ulveunge i Hans Tausens flok, og han har nu fået overrakt korpsets bronzekors for sin resolute og modige optræden.

Strix

I vinter, da det frøs meget hårdt, gik en far med sine tre børn ud på isen ved Sydhavnsslusen i København for at fodre fugle.

Tilsyneladende var isen sikker, og mange mennesker gik rundt derude, men da denne familie var kommet et godt stykke ud, brast isen under dem, og de faldt alle i det iskolde vand.

Faderen kæmpede hårdt for først og fremmest at få børnene op på isen, og det lykkedes også efterhånden, men hver gang han selv forsøgte at komme op, brast isen.

Hans to små piger stod grædende og så til, men deres broder, den 11-årige Bjarne, styrtede straks afsted efter hjælp, trods sit våde og kolde tøj. På land fik han fat i en stige, og nu gik turen ud på isen igen, så hurtigt han kunne.

Ved hjælp af stigen kom hans far op, og hele familien var således reddet.

Alle tolv

Hathi, BF Steen Andersen og Kim, BF Erik Ropers,
1. Haderslev flok.
Myssa, BF Per Bo Pedersen,
Sct. Jørgens flok — Svendborg.

Ulvesommerlejr.

3. Odense flok drager til Ryekol, medens 10. Odense flok tager til Mariager og Niels Juels flok til Kragens ved Torrig skov på Lolland. Vi ønsker jer gode og muntre dage, og vi håber, at I oplever så meget, at I skriver til »Junglenyt«.

Små glimt af ulvevisdom.

En glad dreng spreder glæde. Ingen trænger mere til et smil, end den der ikke kan smile.

✧ Musik skal der til ✧

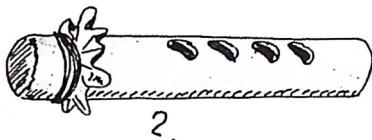
1) Lav din egen »rumsterstang«. Den lyder omtrent som et helt orke-

ster, når du bumper den mod gulvet, stryger med buen og ryster den på

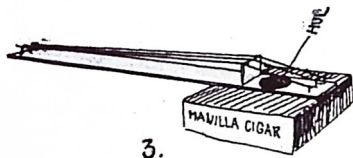

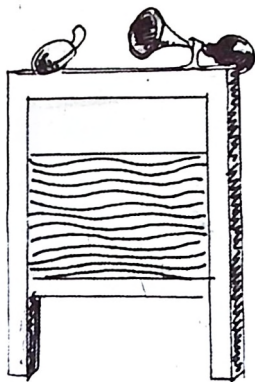
én gang, imens du fløjter en munter melodi. Buen og selve stangen laves af kosteskafte. I buen saver du nogle hak, hvorved en skrabende lyd fremkommer, når du gnider den mod rumsterstangen. Lyddåsen kan laves af én eller flere konserves- og fernetdåser, der er sømmet løst på. På toppen af stangen binder du blik og andre metalstumper.

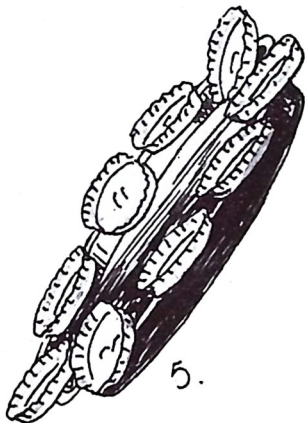
2) Eller prøv en »summer«. Den laves af et paprør fra en toiletrulle eller sejlgarmsvindsel. For enden af røret monterer du et stykke smørrebrødspapir ved hjælp af en stram elastik. Den anden ende er fri. Du laver derefter et par huller i røret, hvorigennem du »blæser«. God fornøjelse.

3) Du kan også lave en »banjo« ved hjælp af en cigarkasse, som vist på illustrationen. Strengene er gummi- bånd eller metaltråd. Strengene fra en gammel tennisketcher kan også bruges.

4) Har du et gammelt vaskebræt eller i mangel af et sådan, et bræt hvorpå er sømmet tværgående ribber af smalle lister, kan du let lave, hvad amerikanerne kalder et »Washboardhoedown«. På vaskebrættet, eller hvad du nu har, monterer du en gammel cykleklokke, et truthorn, løstsiddende kapsler m. m. Ved hjælp af en træpind frembringer du den herligste lyd ved at køre op og ned ad brættet, samtidig med at der truttes og ringes.

5) For at få det orkester, du snart har samlet, komplet, så prøv om du kan få et gammelt marmeladebottelæg eller sæbebottelæg, hvori du monterer kapsler. Du har her den fineste tamburin.

Inviter nu resten af flokken til din bandes »Jazzband«. Røde Sky.

FØRSTE STJERNEPRØVEN 3

KAN DU HUSKE 10 AF DISSE TING EFTER AT HAVE SET PÅ DEM I 2 MINUTTER :

— ELLERS MÅ DU GÅ I TRÆNING!

DET NÆSTE JEG VIL VISE DIG ER EN AF SHERE KHANS TENDER; HAN VILDE IKKE BØRSTE TENDER

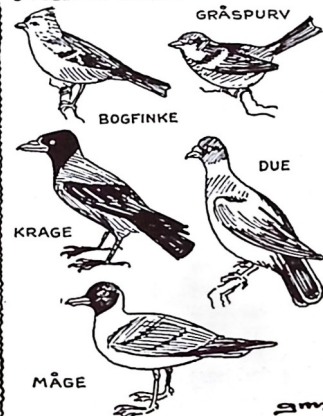

OG SÅ FIK HAN ØDELAGT TENDERNE!

DER ER BAKTERIER I AL SLAGS SNAVS. DET ER DERFOR VI VASKER OS OG RENSER NEGLE

ER NEGLENE FOR LANGE, SÅ KLIP ET STYKKE AF — NEJ, IKKE BIDE!! OG SÅ SKULDE VI LIGE LÆRE DISSE 5 FUGLE AT KENDE:

Mysteriet

om Mortons guld

Efter THE SCOUT
Oversat af PHAO
Tegninger: THORA LUND

Stemmerne kom nærmere, idet mændene pressede sig gennem hullet. De to drenge trykkede sig længere tilbage mod klippen. Det svage lys fra en lygte, båret af en af mændene, bevægede sig rundt i hulen. Martin og Tom bad til, at det ikke ville lyse på dem, hvor de stod trykket ind i hjørnet. Der lød en klirrende lyd, da de to mænd smed deres byrder på gulvet i hulen.

»Lad os få den portion igennem hurtigt, Johan.«

Johan svingede sit lys, og idet han gjorde det, faldt det direkte på Martins ansigt.

»Hjælp.«

Johan udstødte et hyl, og hans partner drejede sig vildt.

»Hvad er der i vejen med dig,« brummede han.

»M-m-orton's genfærd — — j-jeg så det,« stønnede Johan.

»Genfærd, dit fjols,« brummede Adam igen, »sådan noget findes ikke,« han drejede sin lygte i den retning Johan kikkede, og dens lys ramte de to drenge.

»Kom herhen,« beordrede han, og rystende adlød de to drenge.

»Hvordan er I kommet herind?« spurgte han.

»Vi er bare på opdagelse,« forklarede Martin, idet han prøvede på at lyde, som om han ikke var bange, »vi prøvede kun på at finde ud af, om der virkelig var en skat i hulen.«

»Og nu vil I få, hvad nysgerrige normalt får,« truede Adam.

»Åh, lad dem være,« indskød Johan, »de gør jo ingen skade.«

»Nej, de stikker kun deres næser i andre folks sager,« sagde Adam, »jeg skal give dem en lærestreg.«

»Lad ham være,« skreg Martin, idet han kastede sig mod den store mand, sparkende og kæmpende. Adam gav ham et voldsomt skub, så han røg hen ad jorden.

»Jeg skal lære dig,« begyndte han.

»Hold op dit fæ,« sagde Johan i en lav tone, »se nu hvad du har

gjort. Hvis du havde ladet de to drenge gå med det samme, ville de ikke have spekuleret mere på os, nu vil de fortælle enhver, hvad der er sket. Du har ødelagt alting.«

»Ja, vi vil fortælle,« begyndte Tom.

»Hold din mund,« beordrede Adam. »O.K., der er kun en ting at gøre. Anbring de unger et sted, hvor de ikke kan sladre, og når deres lig i morgen bliver skyllet op på stranden, vil alle tro, at det var et ulykkestilfælde.«

»Vi tør ...« Johan var begyndt, da der lød støj ved indgangen til den anden hule. »Kom ud begge to,« beordrede en stemme, »vi har jer dækket, ingen numre.«

I det samme kom en mand i marineuniform gennem hullet. Han bar en stærk lygte i venstre hånd og en revolver i højre.

De to mænd vendte sig trevent, men de gik uden protest for at møde flere mænd udenfor.

»Det var heldigt for jer to drenge, at vi nåede frem nu,« sagde of-

ficeren, »I må have haft nogle kedelige 5 minutter.«

»Men hvad betyder det?« spurgte Martin, »kom De efter guld?« fortsatte han, da officeren begyndte at se på metalbunken.

»Guld? Nej, det er ikke Morton's guld,« lo manden, »det er kobber-rør, de to banditter har stjålet det fra vraget af det handelsskib, der gik på grund her sidste forår. Det var deres mening at opbevare det i hulen, indtil de kunne sælge det. De stolede på, at historien med Morton's genfærd ville holde besøgende væk. Landsbyens beboere turde ikke gå derind. De regnede ikke med to besøgende, der var på opdagelse og fandt deres forråd. Vi har holdt øje med dem i nogen tid, og nu har vi fanget dem på fersk gerning.«

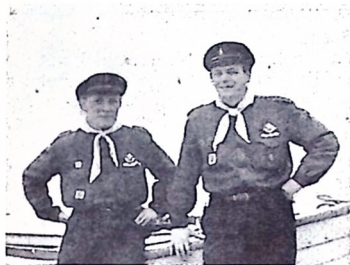
»Himmel, sikken et eventyr,« sukkede Martin, »vi fandt ikke Morton's guld eller Mary's apparat, men det er den mest spændende dag, jeg har oplevet.«

»Også jeg,« samtykkede Tom.

SPEJDER TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

SØLVKORSET FOR LIVREDNING

Lørdag den 28. april skete der en kæntringsulykke i Øresund, idet brødrene Mads og Hans Meisner-Jensen kuldsejlede med en sejllølle af »Snipe«-typen. Takket være en usædvanlig redningsdåd, udført af tropsfører Egon Christiansen og jungmand Kurt Johansen, begge fra Aalsgaarde søspejdertrop, lykkedes det at redde de to brødre.

Ulykken skete under hårdt vejr, idet snipen blev ramt bagfra af en forkert sø, hvorved storsejlet flængedes, og snipen kuldsejlede. Dette blev bl. a. iagttaget inde fra søspejderstationen, hvor DASØ War-now Carlsen, TF Egon Christiansen, TA Per Backhaus og jungmændene Erik Andrés og Kurt Johansen omgående cyklede til Ellekilde, for derfra at gå ud med en rojolle for at redde de forulykkede.

Rojollen blev bemanded med TF Egon Christiansen og jungmændene Erik Andrés og Kurt Johansen. På grund af den meget urolige sø gik rojollen imidlertid på en sten, hvorved der opstod en lækage i jollen. Erik sprang i vandet og bragte jollen flot, men på grund af lækagen turde man nu kun være to mand om bord, hvorfor Egon og Kurt alene roede ud til de kæn-

trede gennem den ret oprørte sø.

De ilandblevne havde imens alarmeret politiet, lods båden i Helsingør samt en fiskerbåd i Hornbæk.

Da vinden var ØSØ med ret stærk nordgående strøm, gik bølgerne på tværs af den efterhånden ret vandfyldte båd, hvilket bevirke-de, at roturen var forbundet med stor fare for de to søspejdere. Den ene måtte således hele tiden øse, medens den anden roede de ca. 3 km ud til de forulykkede.

Omsider nåede Egon og Kurt ud til den kæntrade sejllølle. De to unge sejlsportsmænd blev bjærget over i rojollen, der nu fik en ekstra stærk belastning. Brødrene var meget forkomne efter opholdet i det kolde vand, og de blev nu sat til at ro, medens Egon og Kurt mas-se-rede deres følelsesløse ben.

Efter ca. 20 minutters roning nåede fiskerkutteren »Viggo« af Hornbæk frem til rojollen. Alle fire blev halet om bord i kutteren, hvor de straks blev behandlet af læge Knud Jansen, som var taget ud med fiskekutteren. Ved ankomsten til Hornbæk kom alle fire under behandling på Hornbæk Kur-bad.

Alle, der havde overværet den dramatiske redning, var enige om, at det kun skyldes Egons og Kurts resolute, dygtige og modige op-træden, at kæntringen ikke endte som en ulykke. For dette har de to modige redningsmænd fortjent modtaget korpsets sølvkors for liv-redning.

Sommerlejre.

1. Risskov trop i Rold skov fra 8. juli til 15. juli, 1. Grøndalsvænge trop til Värmland i Sverige fra 28. juli til 11. august, 5. Aarhus trop ved Sönderho på Fanø fra 1. til 3.

juli, 1. Bogense trop på Samsø den første uge i juli, 7. Østerbro trop i Tranefjord skov på Møen fra 7. til 17. juli, 17. Aarhus trop til Grib skov ved Esrum sø, 5. Østerbro trop på Bornholm fra 23. juli til 3. august, 2. Sønderborg trop til egnen omkring Simrishamn i Sverige fra 23. til 30. juli.

1. Kong Volmers trop drager til Sydhavsøerne fra 25. juni til 1. juli, Erik Menveds trop tager til Anholt fra 28. juni til 8. juli, 1. Valby trop til Bornholm fra 23. juni til 8. juli, Sct. Jørgens trop, Svendborg, til Limfjorden fra 30. juli til 8. august og 5. By har to sommerlejre at vælge imellem, nemlig først en vandre-lejr pr. cykle til Lolland-Falster, Langeland og Ærø og, man kan næsten sige traditionen tro, en Lapp-landstur.

Der vil sikkert blive en hel del troppe, der mødes på sommerlejr-pladserne, og dermed vil I kunne stifte bekendtskab med spejdere fra andre dele af landet. Det kunne være morsomt at høre om sådanne træf, vi glæder os også til at høre om jeres sommerlejre, om de spæn-dende oplevelser og modtage dag-bogsoptegnelser, billeder o. s. v.

Redaktøren vil afkorte sin sommerferie for at skynde sig hjem for at læse beretningen fra jeres sommerlejr, som du vel er mand for at skrive. De breve, der når redak-tøren inden den 10. juli, vil kunne nå at komme med i det første num-mer efter sommerferien.

Skovmændene i Valdemar Sejrs division

sender »Magasinet« en hilsen og beretter samtidig om en lige overstået skovmandsturnering, der strakte sig over 2 week-ends. Blandt de mange opgaver skovmændene var ude for, skal nævnes: kompasgang, plankning af fisk (det foregik om natten, som det fremgår af ovenstående billede), båretransport, brobygning, splejsning, detektivopgave m. m.

Redaktionen takker for hilsenen og nærer det stille håb, at vi også må høre fra andre skovmænd. Vi har tidligere spurgt, om I havde særlige ønsker til jeres egen side i »Magasinet«, og det er med en vis bedrøvelse, at vi kan fortælle, vi kun har hørt fra skovmandspatroljen i Glenterne, Nykøbing F. Skal det være din skovmandspatrolje, vi hører fra næste gang?

ROVERNE

havde i påsken den store dyst på HYLKEDAM: Kampen om Roversværdet 1956. Der deltog 15 konkurrencehold, og her sejrede Kong Ho's klan fra Nørrejske division, nr. 2 blev Randers, også fra Nørrejske division, medens Skjalm Hvide divisionen, som vandt sidste år, besatte 3. pladsen.

1. Løgumkloster trop

har haft sin årlige dyst sammen med Skærbæk trop. Det blev Løgumkloster, der gik af med sejren.

I år skal troppen på sommerlejr på Bornholm. Ruten går gennem Hasle, Jons kapel og Hammershus til Gudhjem og Østerlars, hvorefter der bliver standlejr ved Vallensgård i udkanten af Almindingen.

Tidspunkt: 27. juni til 6. juli.

MQ.

Brugt duplikator

ønskes afsat til rimelig pris.

Henvendelse til: Peter Kristiansen, Teglstrupvej 6 B, Kbhvn. Ø.

Vil du sælge de små silkeflag på Valdemarsdagen d. 15. juni?

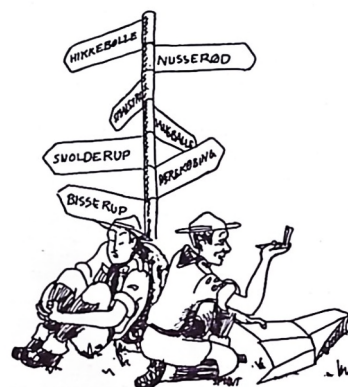
På denne dag sælger DANMARKS-SAMFUNDET over hele landet et lille silkeflag, og indtægten fra dette salg anvender vi til indkøb af flag og faner, som uddeles gratis til spejdertroppe, F.D.F., D.U.I. og skoler.

Har du ikke været med til at sælge før, har du sikkert af dine kammerater hørt om de sølvnåle og guldnåle, vi giver til de bedste sælgere til tak og erindring, og derved selv fået lyst til at være med. Sælger du 300 små flag, får du en sølvnål, og opnår du at sælge 500, får du en guldnål, og det var der mange af dine kammerater, der fik sidste år.

Til den bedste division, trop eller gruppe inden for hvert korps udsætter vi en sølvfaneplade, og den blev sidste år vundet af Gl. Bakkehus trop, som tillige fik en fane.

Ville det ikke være morsomt, om din trop kunne sælge så mange små flag i år, at det blev den, der fik fanepladen?

Har du lyst til at være med, så tal med din fører og dine kammerater om det.

SYNES DU IKKE AT DIN MANI
FOR KOMPASGANG VIRKER
TEMMELEG IDIOTISK

Broen

på ovenstående billede er lavet til duellighedstegnet pioner, og det er Niels Jensen og Kurt Johansen fra Stifinderpatroljen i 2. Hede trop, der er mestre for den. Der er det morsomme ved denne bro, at den er en tro kopi (1:10) af den bro, der fører over til trophshytten, som er beliggende på en halvø.

Kongsvang flok og trop

har bl. a. fejret deres 10 års jubilæum med udsendelsen af et stort nummer af tropsbladet, der bl. a. indeholder en beretning over de 10 år, en beretning, der kan fortælle om stadig fremgang. Troppen er således vokset fra 5 spejdere i 1946 til 55 spejdere og rovere, derudover en flok med 28 ulve og 4 førere.

VACCINATION

Hvordan gik det egentlig, blev det til noget med vaccinationen imod stivkrampe.

1. Charlottenlund trop

har i deres udmærkede tropsblad STAFETTEN påbegyndt en redegørelse over troppens historie. Grundlaget hertil har bl. a. været tropsjournalen fra 1911 til 1921, og I skal her høre lidt fra den første tid.

Om troppens første dage fortælles, at der ved starten var tilmeldt 35 spejdere, hvoraf hele fire var mødt til det stiftende møde. Et par måneder senere var tallet oppe på 90 spejdere, for måneden efter at være faldet til under 20.

I 1920 deltog troppen i en kongeparade på Sorgenfri slot. Korpset var mødt op for at hylde Hans Majestæt. Det var meget festligt, og efter paraden gav kongen sodavand og wienerbrød til hele korpset.

Der er flere,

der på eget initiativ har sendt ideer ind til »Månedens Idéside«, og det har glædet redaktionen meget, for vi kan så bringe disse ideer videre til spejdere ud over hele landet. Men det har samtidig fået os til at tænke på, at der sikkert findes mange landet over, som ind imellem begår nogle fantastiske ideer, som andre også kunne få glæde af.

Derfor synes vi, at I skulle sende stof ind — flittigt endda — til »Månedens Idéside«. Hvad om f. eks. nørrejderne lod høre fra sig, I ved måske, at det er dem med de rød-hvide strømpeopslag, ellers fik I det oplyst, eller for at gå til den anden ende af landet, »Sydhavs-ørne«, de gemmer sikkert også på en hel del godt stof, om jeg kender dem ret, for ikke at tale om københavntroppene, som faktisk godt en gang imellem kan præstere noget, som man endog kunne få forstand af ovre i hovedlandet.

Kort og godt. Lad os nyde godt af hinandens ideer og tag samtidig chancen for et gavekort til Depotet på 10 kr., idet »Magasinet« i de kommende fire måneder udsætter en sådan præmie, hvorom der trækkes lod blandt indsenderne til »Månedens Idéside«. Første gang sker det den 10. juli, hvor redaktionen slutter til første nummer efter ferien.

Venlig spejderhilsen

Skotte

SPÆNDENDE KATASTROFE-ØVELSE

I marts måned havde vi, sammen med 2. Ø., 5. Ø. og Sorgenfri, der er vore venskabsstroe, en vældig spændende øvelse.

Vi mødtes ved en Falck-station, som vi havde fået besked på, vi skulle besøge. Først blev vi vist rundt på hele stationen, vi så mel-decentralen, vagtstuen, garagen, værkstedet og meget mere.

1. VANDRINGER

100 km
5. Østerbro trop
PA Finn Kjørholt
Hans Aage Petersen

75 km
1. Rønne trop
SM Arne Jørgensen

60 km
1. Esbjerg trop
PF Torben Gregersen
PA Lars Kofoed
Peter Sjørup

1. Løgumkloster trop
PF Hans Chr. Lund
Verner Møller

3. Charlottenlund trop
Arne Krüger Johansen
Lennert Ricard
Sten F. Hansen
Aage Hirth
PA Eyvin Gunnar Stürup
PA Mogens Funch
PF Torben Gertz
PF Erik Hviid Larsen

1. Rønne trop
Niels Peter Hansen
5. Odense - Sgt. Georgs trop
PF Jørn Hansen
PA Jørgen Bassø
Erik Herholdt Jensen
Aksel Thorsen
Palle Sørensen
Hans Honoré
PF Louis Priisholm

PF Bent Aagaard Nielsen
PA Per Lindemann
Peter Bredsten
Steen Riber
Ole Vind

9. Odense trop
Niels Christian Nielsen

2. RIDDERE

5. Østerbro trop
PF Steffen Jørgensen

9. Odense trop
PF Christian Duch

3. Godthaab trop
PF Mogens Kamp

5. Odense - Sgt. Georgs trop
PA Kjeld Frimuth Hansen
Sorgenfri
PF Sven Hundertmark

1. KL. SPEJDERE

1. Viborg trop
PF Henning Gjerulff
PF Peter Lauritsen
SM Per Thorbjørnsen

5. Østerbro trop
PF Steffen Jørgensen

9. Odense trop
PF Christian Duch
2. Odense trop
PF Tommy Nielsen
3. Godthaab trop
PF Mogens Kamp
5. Odense - Sgt. Georgs trop
PA Ib Jørgensen
PA Kjeld Frimuth Hansen
5. By
PF Knud Erik Lykkeberg

2. VÆBBERE

1. Viborg trop
PF Henning Gjerulff
PF Peter Lauritsen
PF Ole Bigum
SM Per Thorbjørnsen

1. Risskov trop
PF Jørn Zache
3. Charlottenlund trop
Poul v. Linstow
PA Mogens Funch

1. Rønne trop
SM Arne Jørgensen
5. Odense - Sgt. Georgs trop
Erik Herholdt Jensen
Aksel Thorsen
9. Odense trop
Steen Fønnesgaard

BLEV Din TROP NÆVNT DENNE GANG?

Midt i det hele blev der slået brandalarm, og vi fik travlt med at komme væk fra bilerne, som vi havde fået lov at lege i, mens Falck-folkene kom stormende oppe fra vagtstuen. Et halvt minut efter alarmen var 1 sprøjtevoan, 1 stigevoan og 1 ambulance med tudende sirener og smeldende udrykningsflag kørt ud af porten.

Vi stod og måbede over den fantastiske fart, det hele var foregået med, men vi fik ikke lov at måbe ret længe. I højttaleren blev der sagt, at der var sket en eksplosionskatastrofe på en fabrik, og at Falck gerne ville have, at spejderne kørte derned og hjalp. Vi stormede op til cyklerne og susede ned til fabrikken, der lå 4 min.'s cykelkørsel fra Falck-stationen, hernede havde Falck-folkene allerede lagt slanger ud, og ilden var slukket, men det røg stadig enormt derindefra.

Vi blev straks sat til at bære de sårede ud fra fabrikken, lave afspærring og lægge presenninger ud, som de sårede kunne ligge på. Der var 20 sårede, og der var mange

slemme tilfælde imellem, f. eks. var der pulsåreblødninger, kultveiltorforgiftninger og chock.

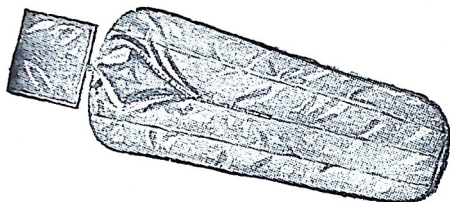
Efterhånden var det gået op for os, at det var en øvelse, så vi var ikke så hidsige mere, men vi fik ordentlig opfrisket vor førstehjælps kundskaber, for tilsidst holdt en instruktør fra Arbejdersamariterne kritik af, hvordan vi havde klaret øvelsen.

Hele øvelsen på fabrikken blev optaget til fjernsynet, og vi så os selv i »Europanyt«-udsendelsen den 3. og 6. april.

6. Østerbro.

SOVEPOSER

Alt køb af sengetøj er en tillidssag, gå derfor til **DEPOTET** og få de rigtige kvaliteter. Vi har erfaring for, hvad der egner sig bedst.

DUNSOVEPOSER

Halvdunsover	85,00	90,00
Heldunsover	98,00	108,00
Spec. fabrikeret sovepose med mellemvæg og stoppet m. fine-sta andedun	108,00	118,00

HYLSTRE TIL SOVEPOSER

Impr. khakistof	7,25	8,65
Impr. khakisejldug	9,00	10,65
Plastic på lærred	8,85	10,50

OMRULNINGER TIL SOVEPOSER, gum-

mileret khakistof — Kit-kat-fabrikat		
— størr. 65 x 150	13,25	
— — 65 x 180	14,85	
— — 100 x 180	19,65	
Bivnakovertræk, impr. khaki	26,50	29,50

SPISEBESTIK

Ske, teske, gaffel og kniv — alt af rustfrit stål — i pose	6,00	8,00
Sammensatte bestik		
Ske, gaffel af aluminium — kniv af rustfrit stål	3,00	
Ske, gaffel og kniv — alt af rustfrit stål — sammensat — armé-bestik	5,65	

KRØLULD-SOVEPOSER

Det er det rigtige mølmpregnerede fyld, vi bruger — det billigste er for ringe. Standard og Special khakistof 44,00 49,00 Standard — grå stout 30,00

Vor store succes fra Ifjor — de dejlige lette soveposer stoppet med 1/4 uld krøluld og med cambric betræk 65,00 70,00

LAGENPOSER

Prima rundtrådet stout	9,50
Fin engelsk hvid dowlas	13,50
Ternede lagenposer alm.	8,85 11,50

SPISEGREJER

Mepal-spisesæt er meget solide, bliver ikke varme, lettere end emalle.	
Mepal-tallerkener m. emblem, dybe	3,25
Mepalkrus m. emblem	2,50
Emalle-spisesæt med rigtige dybe tallerkener + krus	5,50
Løse, dybe tallerkener	2,00
Krus, 8 cm	1,75
Tallerkenpose, khakistof	1,85

Et specielt tilbud til alle landets patruljer

Webbing-taske til petroleumsløjrløgter	1.85
(brugt militærtaske)	
Gjordren (25 mm) 135 cm	1,00

LEJRLYGTER

Orig. »Feuerhand« til petroleum,	
fortinnet, højde 20 cm	5,85
samme — med afspærring	6,50

Benyt formiddagstimerne!

Postforsendelser fager længere tid nu i sæsonen — bestil! derfor i god tid!

Hvis der er andre ting, du mangler til sommerlejren, f. eks. rygsæk, strømpor, silrekniv, regnfrakke, SA SE I DET NYE KATALOG, DU FIK I APRIL.

Det Danske Spejderkorps Depot

NØRRE FARIMAGSGADE 39, København K, telf. Palæ 4526

Odense: Klostervej 19, telf. 12.418

Aalborg: Kong Hansgade 1, telf. 8370

Århus: Frederiksgade 69, telf. 3 36 13

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger.

Spejdernes Magasin
Red.: Kommunerør
J. B. Skotte Hansen
Tobaksvejen 33, Søborg

Spejdersport

Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sørb

Korpskontor

Frydendalsvej 32, København
Telefon VE 3666
Kontortid: 8-16, lørdag 8-12
Begge blades ekspedition:
Korpskontoret